

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://www.muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/dowodcy-formacji-granicznych/henryk-odrowaz-minkiewi/9433,Henryk-Odrowaz-Minkiewicz.html>
01.05.2025, 19:12

gen. dyw. **Henryk Odrowąż-Minkiewicz** ps. „Wacław”, s. Kazimierza i Karoliny z Michałowskich, ur. 19 I 1880 r. w Suwałkach. W 1898 r. ukończył gimnazjum w Mariampolu. Naukę kontynuował na Uniwersytecie w Petersburgu (wydział przyrodniczy), a następnie w Krakowie na Uniwersytecie Jagiellońskim na kierunku medycyna (1902-1903) oraz w Akademii Sztuk Pięknych (1903-1904). Od 1904 r. był członkiem Polskiej Partii Socjalistycznej. W 1905 r. został członkiem Centralnego Komitetu Robotniczego. W 1909 r. wspólnie z Kazimierzem Pużakiem wykonał wyrok sądu partyjnego na Edmundzie Tarantowiczu, oskarżonym o zdradę Organizacji Bojowej PPS. Rok później mianowano go sekretarzem Wydziału Zagranicznego PPS. Minkiewicz aktywnie uczestniczył w działalności Związku Walki Czynnej, pełniąc funkcję komendanta w Krakowie oraz w Związku Strzeleckim. 15 XII 1913 Józef Piłsudski zwolnił go ze stanowiska komendanta oddziału Związku Strzeleckiego w Zakopanem. W sierpniu 1914 r. wstąpił do Legionów Polskich, gdzie dowodził kolejno kompanią i batalionem 3 pułku piechoty na froncie wschodnim w Karpatach. W marcu 1915 r. objął dowództwo nad całym pułkiem i walczył na froncie bukowińskim, następnie besarabskim i wołyńskim. W dniu 7 lipca 1916 r. dostał się do niewoli rosyjskiej, z której zbiegł w lipcu 1917 r. Po powrocie do kraju wstąpił do Polskiego Korpusu Posiłkowego, a następnie do Polskiej Siły Zbrojnej jako inspektor kursów wyszkolenia (sierpień 1917). W październiku 1917 r. został oddelegowany na kurs dla wyższych dowódców armii niemieckiej w Sedanie. Po powrocie w maju 1918 r. mianowany dowódcą I Brygady Polskiej Siły Zbrojnej w Warszawie, a od września inspektorem wyszkolenia. W początkach grudnia 1918 r. został zastępcą dowódcy Okręgu Przemyśl, później dowódcą grupy operacyjnej na froncie ukraińskim. Od kwietnia 1919 r. dowodził grupą operacyjną „Bug”, a od lipca tego roku 2 Dywizją Piechoty Legionów. Następnie piastował różne stanowiska w Sztabie – m.in. zastępcy generała gubernatora Warszawy – (sierpień 1920 r.). We wrześniu 1920 r. został głównym inspektorem piechoty przy Naczelnym Wodzu, w marcu 1921 r. mianowano go kontrolerem Naczelnej Kontroli Wojskowej, a pod koniec roku objął dowództwo 4 Dywizji Piechoty. Dnia 1 V 1922 r. został zastępcą dowódcy Okręgu Korpusu V Kraków, a w sierpniu 1923 r. dowódcą Okręgu Korpusu I Warszawa, z którego zwolniono go w dniu 1 IX 1924 r. i oddelegowano do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych w charakterze dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza (z zadaniem jego sformowania). Dowództwo objął 16 II 1925 r. i pełnił je do 6 V 1929 r., tj. do zwolnienia z tego stanowiska. Po odejściu z czynnej służby wojskowej pozostawał w rezerwie ministra spraw wojskowych. Odszedł w stan spoczynku dnia 30 IX 1934 r. i zamieszkał w gminie Kosiec, pow. Brześć n. Bugiem. W 1939 r. po najeździe Armii Czerwonej został aresztowany i osadzony w obozie w Kozielsku. Zginął w 1940 r. w Katyniu. Żonaty z poetką Marią Markowską (zm. w 1939 r.), małżeństwo było bezdzietne. Postanowieniem nr 112-48-07 Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego z

dnia 5 października 2007 r. został mianowany pośmiertnie do stopnia generała broni. Awans został ogłoszony 9 listopada 2007 r. w Warszawie, w trakcie uroczystości "Katyń Pamiętamy – Uczcijmy Pamięć Bohaterów".

Awanse:

porucznik (październik 1914)
kapitan (listopad 1914)
major (1915)
podpułkownik (1915)
pułkownik (1917)
generał (1919)
generał dywizji (1924)
generał broni (2007 mianowany pośmiertnie)

Odznaczenia:

Order Virtuti Militari 5 kl.
Order Polonia Restituta 2, 3 kl.
Krzyż Niepodległości
Krzyż Walecznych 4 - krotnie

Źródło: Enc. Wojsk. V; Łoza, Czy wiesz, kto to jest?; Cieplewicz, Generałowie polscy w opinii Piłsudskiego; PSB (P. Stawicki); CAW, Akta personalne, M-8879

A. Hamerla, Generał Dywizji Henryk Minkiewicz (1880-1940). Pierwszy dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza, Praca zbiorowa pod red. B. Polaka zatytułowana: „Z dziejów Polskich Formacji Granicznych 1919-1939”, Koszalin 1998, t. 1, s. 89-90.

T. Kryśka-Karski, S. Żurkowski, Generałowie Polski Niepodległej, Warszawa 1991.

P. Stawicki, Słownik biograficzny generałów Wojska Polskiego 1918-1939, Warszawa 1994.

 Pokaż opis pliku	 Pokaż opis pliku	 Pokaż opis pliku
 Pokaż opis pliku	 Pokaż opis pliku	